

מכתבים

אורי
לנו!

(המשך מעמוד 3)
צחוק, צחוק,
אבל...

ביום שבת, ה-27.4.70, עת הלפתי עם מכונית ליד הריהרצל בירושלים, הבחנתי במונית מרצדס ממורה העיר, החונה לצד הדרך ונהגה בפנים. שלושה בחורים ישראליים, כבני 16, לבושי חולצות שחורות ומכנסיים הדוקים, התקיפו את המונית מאחוריה, טיפסו עליה וירדו מלפנים. הנהג הערבי שנבהל, יצא ממכוניתו ומיד הותקף על-ידי שלושת הנערים, שביניהם היו אביבם. בשלב זה נאספו כחמש מכוניות ישראליות

החומר המצורף יכול היה להתאים גם למדור ההומוריסטי שלכם, אבל הוא יותר מדי רציני:
מן העיתונות: מספר פרופסורים מהאוניברסיטה העברית בירושלים מסיפים להקמת ישות פלסטינית בשטחים המוחזקים. ביניהם טלמון ואריאלי והפרופסורים להיסטוריה אבינרי, סימון ועוד.
תגובת העיתונות: פרופסורים רחוי

זהה את עצמך!

תמונה זו פורסמה בגליון "העולם הזה" (654) שהופיע לפני 20 שנה בדיוק. היא לקוחה מתוך כתבה על הנושא "הכדאי להיות אחות?" שצולמה בידי הצלם בנו רותנברג, ביום ארכיאולוג נודע בישראל. האחיות שתזחינה את עצמן בתמונה או כל מי שמכירן מתבקש לשלוח פרטים לת.ד. 136 תל-אביב ולציין על המעטפה "זהה את עצמך!". בין אלה שזוהו את עצמם או את נושאי התמונות, תוגרל טיסה לחו"ל.

במקום ובעליהן התאספו בחצי גורן ליד מקום המעשה, אך לא התערבו. הנהג הערבי הצליח להחזיק בנער אחד ורצה להעביר אותו למשטרה ולכן קיבל מי חברי הנער אבן בראש.

מאחר ואיש לא התערב לטובת הנהג, לא יכול הנייל לעצור את הנערים שהמשיכו בדרכם. רבותי, אוי לנו שהגענו למצב כזה, ש-רכוש וכבוד ערבי יהיו הפקר. מיקרה זה לא יקרב את השלום.

אורי פ. ון דאם, רמת-גן

קים מפעילות פוליטית ואינם מעורים בבעיות הביטחוניות של ישראל ואינם מבינים את כל הצדדים של בעיית השלום. הם תמימים מאוד, פציפיסטים, חסרי ניסיון וכו'.
מן העיתונות: קבוצת פרופסורים לכלכלה קראה לממשלת ישראל להכריז על פיחות הלירה בגלל סכנת הידרדרות המצב הכלכלי בישראל.

תגובת העיתונות: הפרופסורים ל-כלכלה יושבים באוניברסיטה בלי בעיות כלכליות. הם מתמצאים בבעיות כלכליות על הגייר אך אינם מעורים בעיות הכלכליות של ישראל וכל הקשור בה. תגידו - איפה אנחנו חיים?
יצחק לבנה (ויים), אשקלון

הפתעה
נעימה

זה עתה שמעתי בגל א' של שידורי ישראל, במיסגרת ה-תוכנית לטעמי, תוכנית שהוגשה על-ידי יצחק לבני, מפקד גלי צה"ל. אינני יודע דבר על האיש, רק זאת: הערב הדהימני! הנני מוועזע - לטובה. לא משום השכלתו של האיש, שהרי לי זה ציפיתי. אולם התוכנית וה-גששה ויעוץ אותי: אף שיר מלחמה אחד! ללא שמץ הסתה!
(המשך בעמוד 8)

כרמי

אני רוצה הפעם למסור את רשות-הדיבור במדור זה לאורי אבנרי. בשבוע בו הנחיתה ממשלת-ישראל כרעם על אורחיה את הידיעה, כי טייסים סובייטיים התחילו להטיס מטוסי-קרוב במצרים בטיסות מיבצעיות - נשאלת מאליה השאלה: האם זה היה מחוייב המציאות? האם איראפטר היה להימנע מהסלמה זו? קל להיות חכם לאחר מעשה. אבל עיתון זה היה הקול היחיד במדינה, שהתריע עוד לפני שנים רבות על הסכנה כי צה"ל יאלץ יום אחד להתייצב מול חיילים רוסים. כשהיונו אפשרות כזו לפני עשר שנים ויותר, על סמך הערכת מצב לטתח ארוך, חשבו אותנו למטורפים. כשפירסמנו כתבות תחת הכותרות "האם גילחם ברוסים?", או "היום בו פלשו הרוסים לסיני", הם נראו כסיפורי מדע דמיוני. היו שאמרו לנו: "אתם מפחיתים סתם את עם ישראל", או "הדמיון הסנסיציוני שלכם אינו יודע גבול".

ההסלמה תישמש מהידיים

שבועות מיספר אחרי תחילת הפצצות אלה בינואר השנה, בגליון 1694 של העולם הזה מה'18 בפברואר השנה, פירסמנו את מאמרו של אורי אבנרי שנושא את הכותרת "בום וגמרגום". אמר שם אבנרי בין השאר: לפני כמה שבועות הוחלט אצלנו לפתוח בהפצצה שיטתית של מצרים לעומק. הוחלט. מי החליט? אין לדעת.

ראש-הממשלה לבדה? ראש-הממשלה יחד עם כמה שרים מרכזיים? כל הממשלה או חלק ממנה? ורח ורהפטיג ואלימלך רימלז? עם או בלי צמרת צה"ל? ברור כי זו אחת ההחלטות הגורליות ביותר בימינו. היא תשפיע על חיי כולנו. יכולות להיות לה תוצאות מרחיקות-לכת ביותר, לטובה או לרעה. מי קיבל את ההחלטה ועל סמך מה? ברור מי לא קיבל אותה: הכנסת. הדבר לא הובא בפני הכנסת, הכנסת לא שמעה את הנימוקים הענייניים בעד ההחלטה, ובוודאי לא את הנימוקים נגדה. בהמשך אותו מאמר כתב אבנרי:
ישנה תמיד סכנה כי ההסלמה תישמש מן הידיים, תביא להתיערבות צבאית סובייטית ולהגברת החימוש הסובייטי ו/או למעשי יאוש מצד חיל-האוויר המצרי.

אחרי המפעילים - טייסים

רק לפני חודש וחצי, בעת שנודע על הצבת בסיסי טילים מסוג סאטי-3 במצרים, כשהם מאויישים במפעילים סובייטיים, כתב אורי אבנרי (העולם הזה 1699) במאמרו "הרר סים באים":
האם ייגררו הרוסים לתוך המרחב, כשם שנגררו האמריקאים לתוך ויאטנאם בתהליך של שלב-אחר-שלב: תחילה "יועצים", אחר-כך מפעילים סכניים, אחר-כך טייסים, אחר-כך יחידות מובחרות ואחר-כך אוגדות חי"ר במלוא עוצמתן? החכמים בליגה אומרים: לא. כשם שאמרו עוד אתמול שלא ייתכן כלל שהרוסים ישלחו אפילו חייל אחד.
אני אומר: כן.
אני רוצה להשמיע כאן אזהרה חמורה: תיתכן התערבות צבאית סובייטית מאסיבית בשנים הקרובות.
...האם חשב על כך משהו בירושלים, בשעה שהוחלט לפתוח בהפצצה לעומק של מצרים, כשהמטרה הגלויה היתה להסיל את עבר אל-נאצר?
אלו היה קיים בממשלת-ישראל מטה לתיכנון מדיני, בוודאי היה מניח אז לפני הממשלה

אבוזעבל: נקודת-המיפנה

ניתוח אובייקטיבי של הנתונים הפוליטיים, בתוספת אזהרה לנהוג בזהירות רבה. אולם אין לנו שום מטה כזה, כשם שאין לנו מטה לתיכנון הפעולה המדינית בעולם הערבי.
יש רק ההתפרצויות הרגשיות של הגברת ראש-הממשלה, יש כל נאומי אבא אבן, יש המחשבה המגידית של משה דיין והמחשבה הממרכפית של עזר וייצמן. ציטוט זה לא נעשה כדי להתפאר ולומר: "אמרנו לכם!" אין בו שמץ של שמחה לאיד, כיוון שכולנו נמצאים באותה קלחת.
נכנסנו להרפתקה זו בקלות-דעת עילאית, תולדת שיכרון הנצחון של מלחמת ששת-הימים. מובן ששום מדינאי או אלוף סובייטי לא יחליט בלביקל להכניס רגל צבאית רוסית למזרח-התיכון. אך ייתכן מאוד שדדעת הרוסים פשוט אין להם ברירה. אין הם יכולים לפסול מצב שבו עושה חיל-האוויר הישראלי נאווה נפשו בשמי העולם הערבי, כשכל פצצה נשאת את הכותרת: "אתם רואים? אין כל ערך לעזרה הסובייטית!"

רציתי רק לתזכר כיצד התגשמו תחזיותיו של אבנרי אחת לאחת, הרבה יותר מוקדם מכפי שהוא עצמו ניבא. אם עקבת אחרי מאמריו, ודאי שלא הופתעת מה-התפתחויות החדשות, כשם שהופתעה ממשלת-ישראל היודעת הכל, שאינה שואלת אף אחד, ושלעולם אינה טועה.

אורי אבנרי